

dybt bekymrede over. Det er en meget uheldig drejning, man her giver som vejledning til, hvor man skal aktivere. Alle undersøgelser understreger og dokumenterer, at der er langt større sikkerhed for varig beskæftigelse, hvis aktiveringen finder sted i det private erhvervsliv. Det synes jeg man skal tage til sig i regeringen, og jeg synes, at man bør opprioritere aktivering i det private erhvervsliv. Jeg har i øvrigt bemærket, at det er noget, Landsarbejdsrådet beder regeringen om.

Det er utrolig vigtigt, at de puljejob, som regeringen lægger op til skal etableres i de kommende år, bliver opfattet som et arbejdsmarkedspolitisk instrument. Det nytter ikke noget, at man ad denne vej vil hæve den samlede offentlige aktivitet permanent. Det er også utrolig vigtigt set fra en konservativ synsvinkel, at de puljejob, der bliver etableret, bliver etableret på en sådan måde, at de ikke skaber konkurrenceforvridning i forhold til det ordinære arbejdsmarked, og her tænker jeg på det ordinære arbejdsmarked i både offentligt og privat regi.

I de kommende forhandlinger vil vi gå meget i dybden med, hvordan man har tænkt sig at etablere disse puljejob. Vi vil satse meget på, at det samlede resultat vil bære i den retning, at de fleste mulige puljejob bliver etableret i det private erhvervsliv. Jeg håber, regeringen er enig med os i, at det er her, vi har den største beskæftigelseseffekt, og at man derfor også vil satse meget på, at det er her, de fleste puljejob bliver etableret.

Om forslaget som helhed vil jeg sige, at der er en stribe problemer i det, og jeg har skitseret en del af dem i mit indlæg om lovforslag nr. L 14. Jeg håber, regeringen vil være lydhør, og at den ikke har fremlagt et *fait accompli*, som vi kun kan sige ja eller nej til, for så bliver det et samlet nej, er jeg nødt til at sige på nuværende tidspunkt. Men jeg håber, regeringen er indstillet på reelle forhandlinger, hvor der naturligvis også skal gives indrømmelser til dem, som måtte blive forligspartnere.

Arbejdsministeren har tidligere tilkendegivet, at hun håber på en konstruktiv indsats fra oppositionens side, og jeg vil gerne sige, at i Det Konservative Folkeparti er vi indstillet på konstruktive forhandlinger. Vi går til forhandlingsbordet, fordi vi ønsker at opnå et resultat på området, men vi vil ikke have et resultat for enhver pris. Vi vil have indrømmelser i den retning, som jeg skitserede i mit forrige indlæg. Jeg opremsede en række krav, som vi stiller for at

kunne gå med i en aftale, og jeg håber, at regeringspartierne har lyttet godt efter, for de er en forudsætning for, at vi kan nå et resultat, som vi kan være bekendt.

Aage Frandsen (SF):

Indledningsvis kan jeg på samme måde som fru Pia Christmas-Møller sige, at vi har det også sådan i SF, at vi skal have indrømmelser, hvis vi skal være med. Netop for at sige præcis, hvad vi er interesseret i, har vi fremsat vore egne forslag, og i de forhandlinger, der pågår, har vi formuleret en række spørgsmål således, at det bliver klart, hvor stor afstanden er mellem regeringen og os.

Det fremgår af de forslag, vi selv har stillet, at vi helt på linje med en række andre partier mener, at de arbejdsløse skal være kortest mulig tid i dagpengesystemet. Arbejdsduelige mennesker skal have et rigtigt arbejde, og vi mener, at et rigtigt arbejde er et arbejde på fuld tid og til overenskomstmæssig løn. Vi mener, det er forkert at sige, at fordi man har været arbejdsløs nogle år, skal man ikke have den samme mulighed som andre, men nøjes med jobtræning eller puljejob, og vi frygter, at det, der nu sker, i virkeligheden er at gøre det såkaldte b-arbejdsmarked endnu mere regulært, end det har været hidtil.

Når vi har fremsat et forslag om den såkaldte skraldemandsmodel, hænger det sammen med, at der inden for en række områder stadig er en forholdsvis høj arbejdsløshed, og at det kan være fornuftigt at sige til de mennesker, som er i arbejde, at hvis de vil dele arbejdet med de arbejdsløse, kan de gøre det, og vi skal ikke forhindre dem i det.

I den forbindelse er vi også bekymrede for disse puljejob, som man opretter fra regeringens side. Hvad er det for nogle job, og er der nogen garanti for, når man har været igennem et puljejob, at der så er et regulært job til én? Det forudsætter jo, at der er disse ledige stillinger enten inden for den sociale sektor, i den offentlige sektor eller andre steder, for ellers risikerer man – på samme måde, som mange har oplevet i et jobtræningsforløb – at det var en blindgyde, som man ikke fandt nogen vej ud af.

I Danmark har vi fortsat ifølge statistikken næsten 300.000 arbejdsløse, hvortil kommer adskillige tusinde, som måske gerne ville melde sig på arbejdsmarkedet – i hvert fald delvis – hvis der var jobmuligheder. Det kunne f.eks. være nogle førtidspensionister. Derfor mener vi,